ל) גיר׳ ירושלמי ורי״ף בה׳ הראשון והשני וכן כלם,

ב) לעיל לג: [ע"ש לקמן לט. ע"ש], ג) [ל"ל להס], ד) [תוספתארפ״ד], ה) [יום רש"שו. ו) ועי׳ מוי"ט ד"ה יבשני], ז) [ולהיות רש"ש], ת) נוע"ע תוס׳ סוכה כד. ד"ה רבי יהודה], **ע)** ופי׳ מתלמידי ב״ש עי׳ תוס׳ שבת קל:, ד״ה דר״א שמותי

מוסף רש"י

הואז.

מוליכו בראשון. גערג יו"ט לסוף אלפים, ועל ידי שלוחו קאמר, דאי איהו גופיה בלא פת נמי קני ליה שביתה. כיוו דהתם יתיב ספימה, יפון יהמס ימיפ יקדים עליה יומא (לעיל לג:). בשני מחשיך עליו ומוליכו ואוכלו. מחל בשני שהוא ערב שבת ימחשיך עליו ואוכלו שם אם ירצה. דלהביאו אי מט יינט, יינטלים אפשר דשבת הוא ואס יו"ט אחר השבת הוא על ברחו יניחנו שם ע"ש ולמחר ילך ויראה אם עדיין ישנו שם ויחשיך עליו יהא לו עירוב לשני ואם אבד

באמת (בכורות כו.).

מתבי' מערב אדם שני עירובין. אם היה לריך יום ראשון לילך לכאן ויום שני לילך לכאן יכול לערב למזרח ולמערב ערב יו״טי® הראשון: ואומר עירובי. של מזרח יקנה לי היום לצורך מחר ועירובי של מערב יקנה לי בבין השמשות דלמחר ללורך יום שני דקסבר רבי אליעזר

שבת ויו"ט לאו כחד יומא אריכא

נינהו אַלא שתי קדושות ולכל חד יומא

אית ליה חדא שביתה ובכל חדא

מיקניא ליה שביתה לאיזה לד שירלה

וביה"ש דקמא לדידיה הוא דקני ולא

ליום ב': עירובי בראשון ובשני כבני

עירי כו'. כלומר ואם לא היה רוצה

לילך אלא באחד מן הלדדין ביום

ראשון ובשני אין לריך לזוז מתחומו לא

לכאן ולא לכאן ואינו רוצה להפסיד "לא

אלפים של תחומו מכאן ולא אלפים

של תחומו מכאן יערב עירוב אחד

לנד שהוא רונה לילך בו ביום ראשון

ויאמר עירובי זה יקנה לי לצורך מחר

ובשני הריני כבני עירי שלא עירבו או

אם היה לריך לילך בשני ולא בראשון

יאמר עירובי זה יקנה לי ביה"ש של

מחר וברחשון אהיה כבני עירי: או

מערב לרוח אחת. ללורך שני ימים: או אינו מערב כל עיקר. אפילו ללד

אחד להיות[®] באחד מן הימים כבני

עירו: או מערב לב׳ ימים. ובגמרא

פריך היינו לרוח אחת: מוליכו. השליח:

ברחשון. ערב יו"ט שלפני השבת:

ומחשיך עליו. עד שיקנה העירוב:

ונוטלו וכא לו. שמא יאבד ושוב איו

לו עירוב בשני כדקתני נאכל עירובו

בראשון וכו׳ וחוזר ומוליכו בשני כו׳:

משחכר בהליכחו. כלומר קנה לו

הליכה ליום מחר: ומשתכר בעירובו.

שאוכלו. וביו"ט אחר שבת דלא אפשר

בהכי מוליכו בראשון וחוזר והולך שם

בשני לראות אם קיים עירובו ומחשיך

עליו ואם רצה יאכלנו אחרי כן:

מודים אתם לי שהן ב' קדושות.

דקאמריתו אין עירוב לשני דאי קדושה

אחת ה"ל כחד יומא אריכא ויקנה בין

השמשות של ראשון לשניהן וכיון דשתי

קדושות הן יכול לערב נמי לב׳ רוחות:

גמ' לרוח אחת. דקתני מתני': מאי

ניהו. פשיטא דלשני ימים קאמר בניחותא: ולשני הימים. דקתני: מאי

ניהו. פשיטא לי דלרוח אחת קאמר וא"כ תרתי למה לי היינו קמייתא:

אי אסה מודה. ביום אחד דמערב לרוח אחת או אינו מערב כל עיקר לב׳ ימים נמי או מערב כמו ליום אחד או אינו מערב כל עיקר: אבל.

אמת כמו אבל שרה ומתרגם קושטא (בראשית יו): שאם עירב ברגליו.

שלא היה לו פת לשגר ע"י שליח ולערב והלך הוא בעלמו וישב לסוף

אלפים אמה עד שקדש עליו היום וקנה שביתה וחזר ולן בביתו: מערב

ברגליו בשני. לריך לערב ברגליו אף בשני ואינו יכול ללאת בשני חוץ לתחום ע״י קנייה הראשונה : <mark>או אם נאכל עירובו</mark>. המערב בפת ונאכל

עירובו ביום ראשון לאחר שקנה העירוב אי אתם מודים לי שאינו יולא עליו בשני ע"י אותה קנייה: הא נאיי. ר׳ אליעזר קמהדר לה וקאמר ודאי אף לדבריכם ב' קדושות הן. ולא גרסינן לאיי אפנויי מופני דאינו

אי אתה מודה שמא יבקע הנוד ונמצא שותה מלפניה ובין מלאחריה מערב אדם שני משתכר בהליכתו ומשתכר בעירובו נאכל אמר ^a (להן) ר' אליעזר מודים אתם לי שהן שתי קדושות: **גמ'** לרוח אחת מאי ניהו ראשון אין יוצא עליו ביום שני אמרו לו אבל יוצא עליו ביום שני דברי רבי ר' יהודה אומר

מבלים למפרע אמר להן לכשיבקע: מתני' א רבי אליעזר אומר יו"מ הסמוך לשבת בין עירובין ואומר עירובי ש בראשון למזרח ובשני למערב בראשון למערב ובשני למזרח עירובי בראשון ובשני כבני עירי עירובי בשני ובראשון כבני עירי וחכ"א או מערב לרוח אחת או אינו מערב כל עיקר או מערב לשני ימים או אינו מערב כל עיקר י כיצד יעשה מוליכו בראשון ומחשיך עליו ונומלו ובא לו בשני מחשיך עליו ואוכלו ובא לו ונמצא בראשון עירובו לראשון ואין עירובו לשני לשני ימים לשני ימים מאי ניהו לרוח אחת היינו קמייתא הכי קאמרי ליה רבגן לר' אליעזר אי אתה מודה דשאין מערבין ליום אחד חציו לצפון וחציו לדרום אמר להן אבל כשם שאין מערבין ליום אחד חציו לדרום וחציו לצפון כך אין מערבין לשני ימים יום אחד למזרח ויום אחד למערב ור"א התם קדושה אחת הכא ב' קדושות אמר להן ר"א אי אתם מודים שאם עירב ברגליו ביום ראשון מערב ברגליו ביום שני נאכל עירובו ביום הא לאיי ב' קדושות הן ורבנן ספוקי מספקא להו והכא לחומרא והכא לחומרא אמרו לו לרבי אליעזר אי אתה מודה שאין מערבין בתחילה מיו"ם לשבת אמר להן אבל הא לאיי קדושה אחת היא ורבי אליעזר התם משום הכנה ת"ר י ג עירב ברגליו ביום ראשון מערב ברגליו ביום שני נאכל עירובו ביום ראשון אין

תדע דהכנה נמי שייך בעירובי חלירות דהא רב פוסק בשמעתין כר' אליעזר דשתי קדושות הן ורב גופיה פסיק בריש פרק ב' דבילה (דף נוז:) דהלכה כת"ק דאמר יו"ט שחל להיות בע"ש אין מערבין לא עירובי תחומין ולא עירובי חלירות וכיון דשתי קדושות הן אמאי אין מערבין ע"כ משום הכנה ומיהו התם דהאמר רבי מערביו עירובי חלירות אבל לא עירובי תחומין מ"ט דמדשרי עירובי חלירות משמע דלית ליה הכנה וא"כ למה אין מערבין עירובי תחומין ולמאן דאסר למקני שביתה בשבתא ניחא אבל למאן דשרי קשה ושמא י"ל דבהכי פליגי רבי ורבנן דרבי סבר לא שייך איסור הכנה בעירובי חלירות כיון דביום טוב שרי להוליה מחלר לחלר: משום הכנה. חיסור

ארה מודה שמא יבקע הנוד. תימה להנהו דמפרשי טעמייהו משום דאין ברירה או משום ראשית כו׳ כיון דקתני סיפא אי

אתה מודה שמא יבקע הנוד מנא להו דלא הוה טעמא מש"ה וי"ל דידע

הש"ס שאין זה עיקר טעם ואע"פ שהן עלמן לא היו חושבים זה הטעם

עיקר מ״מ היו שואלין אותו לדעת מה

ישיב וכענין זה יש בזבחים (דף עו:)

גבי איברים תמימים שנתערבו

באיברים בעלי מומין דרבי אליעזר

אומר יקרב ורואה אני את בשר של

בעל מום כאילו הן עלים ואין זה

עיקר טעמו דבנרבע ורובע מודה

רבי אליעזר וטעם בעל מום משום

דכתיב מום בם לא ירצו הא על ידי

תערובות ירצו ור' אליעזר דקאמר

רואה אני כאילו הן עלים היה שואל

לחכמים למה לא יכשירו מאותו טעם

אע"פ שהוא בעלמו לא היה חושש

לאותו טעם וכהנה רבות בש"ם ים:

אברו לו אבל. לא לגמרי מודו לו

הוי כבני עירו ולרבנן כיון דמספקא

להו הוי כחמר גמל:

ורבי אליעזר התם משום הכנה.

הכנה תיפוק לי' דאסור למיקני שביתה

בשבת פי׳ ביו״ט כיון דביו״ט אסור

לנאת חוץ לתחום כדאמר פרק ב׳

דבילה (דף יז.) דאין מניחין עירובי

תחומין מיו"ט לחבירו ואע"ג דהתם

לא שייך ביה הכנה דהא נולדה בזה

מותרת בזה ואור"י דאלטריך לטעמא

דהכנה משום דמאן דשרי התם

למיקני שביתה בשבתא א"נ משום

דרבנן הקשו לר׳ אליעזר גם מעירובי

חלירות ולכך לריך לתרץ משום הכנה

לר׳ אליעזר דלר׳ אליעזר

וא״ת ולמה לי טעמא משום

הכנה דאורייתא היא כדילפינן לקמן בשמעתין ומה שאופין מיו"ט לשבת משום עירובי תבשילין מפרש רבה בפרק אלו עוברין (פסחים דף מו:) משום הואיל ומקלעי ליה אורחין וא"ת והיכי בעי באלו עוברין (שם) למימר דר׳ אליעזר לית ליה הואיל א״כ לדידיה איך אופין מיו״ט לשבת הא אית ליה איסור הכנה הכא בשמעתין וי"ל דההיא דאלו עוברין סבר דאסור למיקני שביתה בשבתא ואז לא לריכין לטעמא דהכנה כדפי׳ ועירובי חלירות נמי סבר ההיא דאלו עוברין דמערבין לר' אליעזר מיו"ט לשבת כיון דלית ליה הכנה וא"ת הא אכתי מוכח בפ"ק דבילה (דף ד.) דאית ליה לר' אליעזר הכנה גבי בילה שנולדה בשבת דקאמר רבי אליעור עדיין היא מחלוקת ב"ש אומרים חיאכל ביו"ע וב"ה אומרים לא מיאכל וי"ל דרבי אליעור סבר כב"ש ^ט דשמותי הוא ועוד דתניא בפ"ק דבילה (שם) דר' אליעזר אומר תיאכל היא ואמה ורילב"א אומר דלא שייך הכנה באפיה ובישול דאין זה אלא חיקון בעלמא שמתקן המאכל ולא שייך הכנה אלא לענין בינה ועירוב שהוא דבר חדש: הכנה. שמכין מיו"ט לשבת ולא משום טעמא דחד יומא הוא : אין יוצא עליו בשני. והרי הוא כבני עירו דודאי שתי קדושות הן ואין עליו חשש ספק :

דורש לא פסוק ולא ג"ש דבכולי הש"ס הן תרגום של לאיי: ורבט מספקה להו. בשבת ויו"עו אי קדושה אחת נינהו אי שתי קדושות: ועבדי הכא לחומרא. דאין יכול לערב לשני רוחות דלמא חדא קדושה היא: והכא לחומרא. דאי נאכל בראשון דאין עירוב לשני דלמא ב' קדושות הן: אי אתה מודה שאין מערבין בחחילה מיו"ע לשבת. אם לא עירב בין השמשות של ערב יו"ט והולרך ללאת בשבת אי אתה מודה שאינו יכול לערב מיו"ט לשבת אלמא קדושה אחת היא והרי הוא כיום אחד שאינו יכול לערב בחלי היום אם לא עירב בין השמשות: משום

עין משפם

נר מצוה

שה א מיי׳ פ״ח מהלי עירובין הלכה ה סמג עשין א טוש״ע א״ח

סיי תיו סעיף א: פמ ב ג מיי שם הלכה ח

ד [מיי׳ פ״ח מהל׳ עירובין

. הל' א טוש"ע א"ח סי

ט טוש"ע שם סעיף

רבינו חננאל אינך מודה כו'. ופשוטה היא. מתני' ר' אליעזר אומר יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניה בין מאחריה מערב שני עירובין ואומר כו׳. תניא אמרו לו לר׳ אליעזר איז אתה מודה שאין מערבין ליום אחד חציו לצפון וחציו לדרום. א' להם לצפון וחציו לדרום כך אין מערבין לשני ימים יום אחד לצפון ויום אחד לדרום. אמר להם יום אחד חדא קדושת היא (ואיפשר) (ואי אפשר) לחלקו, הכא בשני ימים שתי קדושות הן. אמרו לו אי אתה מודה שאין מערביז לכתחילה מיום טוב לשבת. אמר להן אבל. והא לאו קדושה אחת הן. א' להם התם משום הכנה שאין יום טוב מכין לשבת. אמר להם ר׳ אליעזר אי אתם מודים שאם עירב ברגליו בראשון מערב ברגליו בשני נאכל כו׳. ומפורש דתנן מי שבא בדרך והיה מכיר אילן או . גדר כו', ואמרינן בגמרא זהו שאמרו העני מערב ברגליו ולא יצא עשיר במקומי לפי שלא התירו לערב ברגליו [אלא] למי שבא בדרך וחשכה לו דברי ר"מ, ר' יהודה אומר אחד עני ואחד עשיר כו'. ת״ר עירב ברגליו בראשון מערב ברגליו נאכל עירובו (ה)ובזראשוז